

Ноќта кога започна се.

Се појави одникаде...јас и воопшто не претпоставував дека веќе постои..а таа живеела со Векови завиткана во својата Болка..немав време да и кажам и едно културно доброутро,замислете најљубезно веќе ме покани на најубавиот панаѓур каде се продавале сите можни и невозможни чувства..малку чудно ја погледнав,мислев дека си поигрува уште од раните зори ..нејзините зборови беа побрзи и од разумот и од срцето..удираа насекаде по тротоарите,по аглите на куќите,по асфалтот,по некоја заборавена коцка калдрма оставена на празниот тротоар од полупијани мајстори..удираа со силата на громот..беше толку несовершена во еден совршен миг..со малку наивна насмевка што така великодушно ја продавала во својот занес пред 300 години..еxxxxxxxxxxxxx...воздивнав ,каде ли беше досега..или и тебе празнината која крвнички се свила во сите неродени утра сега те брка та ти како исплашено девојче дотрча ,гледам прескокна цели векови и повторно сепојавуваш..ете така како ништо да небило...погледни,,ова е Скопје..градот каде Фонтаната на среќата одамна пресушила..улиците се исполнети со молчеливи несоници,кои својот спас го бараат во зборот кој секојдневно го пишуваат насекаде..најскапоцената роба,евтино се купува,а безвредноста и со солзи се плаќа..заблудата ти го краде секој нероден чекор,и те прави Кип смрзнат барем 6 месеци..овде,празни сенки постојано изговараат,сакам да ме пробаш вечерва и да бидеш мој.да ми ја оставиш својата топлина,и да ме гризиш до болка..сенки,сенки,сенки кој само безначајни имиња имаат..не ме слушаат дека постојано им зборувам,јас не припаѓам тука во вашиот извитоперен парадокс и затоа,Јас те канам..во светот каде ги носам моите штотуку родени соништа,и пловам со најубавото кајче на душата,кога малку ќе се измориме,одмараме на брегот кој со палми е исполнет и восхитувачку го вдишуваме секој мирис на залезот на сонцето,ете таму немирот ќе го мирими со сите капки од нашите тела..и пред Бесконечноста ќе клекниме благословот од Светлината го земиме..

Мислев дека и оваа ноќ ќе биде како и сите други,но кога заврши видов дека е различна,да многу различна од сите досегашни изминати...а се започна некако наивно,повеќе детски,со неповрзани прашања,кои некако во почетокот немаа никаква смисла..

Стоев држеќи ги во раката останатите свеќи,и гледаќи го пламенот на веќе запалените,неразмислувајќи за ништо,ни пак кажувајќи некаква молитва,само стоев и го гледав пламенот на свеќите..навистина,недојдов да стојам бесцелно,но тоа што имав да му го кажам на Бог,го кажав пред олтарот,и излегов надвор...потоа клекнав,палеќи ги останатите свеќи на долниот дел од свеќникот...

-повеќе им посветуваш внимание на мртвите отколку на живите....некако тивко позади мене зборувааш гласот,се завртив да видам кој е...беше,во првиот миг и неможев во целост да ја видам,зошто сенката од дрвјата го прекриваа добар дел од ликот,но,оној дел кој остана непрекриен одаваше лик на убава и негувана жена,жена која сепак под сета таа шминка криеше болка..

-а што да правам,во мојот живот,повеќе испратив мртвци,отколку што дочекав живи луѓе,па сега барем вака да им се заблагодарам,со неколку пламеничиња да им го осветлам патот по кој сега одат,исто онака како што тие ме воде по нивните паришта...

-за живите запаливте сам три,а за мртвите еден цел сноп...интересно

Се исправив и застанав спроти неа.сега можеш да ја видам во целост..убавина која сум ја гледал само на насловни страни од монденските списаниа,сега стоеше пред мене,стоеше гледаќи ме право во очите,и јас ја погледнав,да ја погледнав во нејзините празни далечини,кои зјаеа пред мене,моето синило повторно го доби оној сјај,оној небесен сјај што секогаш блескаше пред убавините....

Го тргнав за миг мојот поглед,а таа брзо ги допре моите образи,вртеги го мојот поглед повторно кон неа..

-не,ве молам не ги трагајте тие синила од пред мене,не се срамете,синилото што го носите вие,е најубавиот одмор за душата.....

Колку интересно,пред само неколку мигови разговаравме за мртвите,а сега ми зборува за моите небесни очи...

-ако продолжиме вака да стоиме,повеќе од сигурно ќе не избрка клисарот..

Се насмевна

-да во право сте...каде би можеле да одиме..

-јас би ве однел во моето детство,во најубавите пољани исполнети со црвени булки..но простете повеќе го немам,бидејќи и тоа ми го украдоа,и го затворија во некои темни зандани...

Започна да се смее,и да плачи,се мешаа насмевките со нејзините солзи..а јас помислив,колкав малер сум,таа плаче,а јас немам со себе ни марамче да ги избришам нејзините солзи,затоа со моите дланки пробав да ги сопрам,но таа со своите движења ми кажа да не го правам тоа..

-оставете,оставете,нека течат,заборавив навистина и кога вистински плачев...

-тогаш ајде веќе да заминеме од тука,еве ќе одиме на едно тивко но пријатно место во старата скопска чаршија,таму можете и да се смеете и да плачете,нема да ви наплатат за тоа..

Ги избриша солзите,и со смирен тон продолжи да зборува..

-разговараме како стари пријатели,а во суштина сме двајца странци, еве Јас сум ...ги ставив моите прсти на нејзината усни..

-замолчете,подобро е да бидеме сеуште странци,кога не знаеме кој сме,поискрени сме..кога ќе се запознаеме,можеби ќе се повредиме меѓу себе,колку намерно толку ненамерно...

-Во право сте....да одиме...

Заминавме со спори чекори,молчеќи кон старата Скопска чаршија...

Веќе одекнуваа нашите чекори на тие стари камени плочи,одекнуваа,исто како нашите скриени надежи за новите дни..светилките се палеа една по една,и сега излозите на дуќаните веќе добиваа блескав сјај,жагорот низ чаршијата не стивнуваше,но некако со првите пластови на мрак,се стишуваше,то можеби беше оној исконски притаен страв на сите луѓе од мракот..

-секогаш ли си вака молчелив...ме праша

-не,не сум секогаш,повеќе е молчеливо времето во кое сум заробен,а и да би зборувал,знам дека моите најлути непријатели,ветриштата,лакомо ќе ги грабнат моите зборови,и ќе ги однесат некаде далеку,далеку,што би рекол мојот Дедо Панко,далеку преку седум планини,и седум реки...

-слушаќи те вака како зборуваш,добив една чудна желба

-ако е за кажување,кажија,ако не е ,тогаш погледни во небото,и низ молчеливиот поглед кажимуја...

Застана спроти мене,и пвторно ме погледна во чите,незнам од каде имаше таква потреба да ме гледа во очите...гледаќиме тивко,коро на уво ми ја кажа желбата

-додека ти зборуваше за твојот дедо Панко,јас добив желба,да живеам позади седум панини,и седум реки,во мојот дестки раскошен дворец,и седеќи на највисоката кула,во мојата дланка да ги дочекам твоите зборови...знаеш,мојот прадедо,бил некој волшебник,па ете случајно знам волшебни формули,како се скротуваат и најдивите ветришта...

-те молам,не ми ги откривај никогаш сите твои волшебни тајни,зошто ако го направиш тоа,тогаш во моите очи ќе бидеш само една обична жена,и ништо повеќе...

-но...небитребало да стоиме овде,нели...Јас сеуште те следам тебе,чекаќи да
аме однесеш на местото кад ешто можам и да аплачам и да се смеам без да
и наплатата за тоа...

-ајде..

Осветелените излози на златарската улица не пречекаа со својот златен
сјај...од двете страни нареденото злато,под светлото на малите рефлектори
правеше секој поглед да се фиксира на наредените прстени,огрлици и
белезици,гледаќи ги изложените премети,во очи ми падна една прекрасна
дијадема...

-зарем не е прекрасна...ја прашав...погледни,колку убаво би ти стоела на
твојат глава,додека тоиш на кулата од твојот дворец,зарем не..

-никогаш не сум го сакала златото,секогаш кога ќе го допрам,некако
потајно чувствувам како низ тоа злато одекнува по некој лелек од
проклеаната крв која протекла додека се создавало...секое злато е
натопено со реки од крв,затоа и не го сакам...

-извини,само сакав да ти кажам колку е убаво,сега после ова некако не ја
гледам убавината на оваа блескавост..

Движеќи се така низ улицата стигнавме до Безистенот,тој мал но затворен
простор,каде што некогаш во тие мали и зачаадени дуќанчиња се кроеле
судбините на многу чираци,кој подоцна станувале мајстори на своите
занати...

Полека,коцка по коцка,чекор по чекор,одевме према
безистенот,размислуваќи секој различно за својот свет,при тоа добро
внимаваќи да не чепниме во таа урна на времето,каде што се чуваше
пепелта од сите мртви спомени.

Стигнавме конечно пред камената порта,која беше влезот,а мене повторни
ми изгледаше дека е онаа капија на соништата,навистина кога ќе се
пречекореше оваа порта,го немаше оној мирис на лаванда,но го имаше

мирот во тој мал круг на дуќани,и токму тој мир ги тераше сите намерници или случајни минувачи да седнат во било кој од неколкуте кафичи..но ние се упативме во самиот крај на најдолгиот ходник,каде се гледаа скржавите светулки,кои ги осветлуваа сидовите,во кој не постоеше граница на желбите...

Стигнавме на самата врата,од полузатемнетата просторија,пред да го пречекори прагот ја предупредив..

-Пред да влезеш овде,симнија твојата лицемерна маска на човек,и влезе онаква како што си дошла во овој видлив свет..

Малку чудно ме погледна..

-да,погледни,внатре има само насмевки...но верувај искрени се...

Влеговме ,а на самиот влез не дочека Фејзула,младото момче од Чаир,кој во рацете го држеше кристалниот послужавник,на кој имаше повеќе Бајадери,посипани со ситни ореви..се насмевна како што знаеше само тој,искрено ширејќи ги усните...

-вечерва стандардно да ви ја препуштам вашата вселена,или да осовјувам некоја друга..малку низ шега праша..

-доволно е и таа што ја имам,но сепак ти благодарам за твојата пожртвуваност..

-повелете..по мене

Одеше пред нас до масата,небаре беше рицар,кој само што не застанал пред кралот за да го добие благословат за сите досегашни победи..

-повелете...и нормално прво се упати кон понежниот пол,да го потргни столот како би можела да се сядне.

Тивко и неприметно и ја зеде нејзината наметка,спуштајќи ја на столицата,исто како што ноќта се спушта над се што е видно и невидливо.

Седнавме,наистина мал беше мигот на молчеше,но тоа мала миговност тогаш изгледаше за бесконечна,се додека не проговори прва.

-ако ги затворам очите,незнам дали ќе го имам истото чувство

-кое чувство

-твојата близина,во мене буди нејасни чувства дека сепак однекаде се познаваме

Се насмевнав на ова,Јас бев сигурен дека не се познаваме

-голема е вселената,којзнае,можеби додека сме патувале во снитата,сме се стретнале на некоја ѕвезда..

-биди малку сериозен..

-можеби ти личам на сеуште непораснато дете,но верувајми,подобро ја познавам вселената,отколку човекот..вселената е многу едноставна,со едноставни закони кои не се променети со милениуми,а Човекот,тој е толку комплициран,што секојдневно гледам,нови и нови личности,под еден ист лик.

-колку повеќе те гледам,толку повеќе сум сигурна дека сепак ние сме се среќавале,не еднаш,туку повеќе пати..сигурна сум

Одеднаш добив една малку луда идеја..но вредеше да се проба..или ќе се навреди,и ќе замине,или ќе продолжи да седи..

-кога би ти подарил еден бакнеш,дали сеќавањата побргу ќе се врата..

Ги отвори толку широко очите,и којзнае можеби се прашуваше дали сум сериозен...додека таа ме гледаше,станав брзо доближуваќи се до неа, бесрамно ги залепив моите усни на нејзините..не се опираше,ни пак направи и мал отпор со кој ќе ме одалечеше од себе..го чувствувам вкусот на нејзиниот јазик,на кој беше сеуште мирисот на бајадерата,сеедно ми беше што другите малку скришум не гледаа....несакав ова да престане,но таа се тргна и малку строги кажа...

-седни на столот..

Очекував,да очлекував вистински дожд од зборови,со кои ќе покаже дека е навредена или повредена,но тоа што го кажа ме шокира..

-воопшто не си се променил..дрскоста и непостојаноста не си ги изгубил...ми беше потребно половина свет,за да те пронајдам..

Незнам,навистина незнам како ми излета нејзиното име..

-Анастасија,што зборуваш.

Тогаш таа ме погледна чудно.

-од каде го знаеш моето име.

Се насмевнав...а таа малку с еопушти,отфрлуваќи ја сериозноста...

-беџот кој го носиш на твојот врат,сеуште не си го извадила,на него пишува јасно Анастасија.

-извини,извини,во последно време сум толку расеана,што некои работи едноставно не ги приметувам.....

Откако го изговорив името Анастасија,одеднаш како да се избриша онаа граница на сонот и јавето,се испомеша стварното со нестварното... вие сте во стварноста,а се што се случува доаѓа од нестварното..сум почнал да мрморам...повторно ли,повторно ли...Фејзула бил блиску до масата на која седевме,и токму неговиот глас ме врати во тој простор..

-дали тоа беше нова порачка...

Се завртив накај него,и некако механички му кажав

-за мене дупла вотка,за госпоѓата.....и за гопоѓата исто..

Молчев гледаќија....навистина молчеше,а сеќавањата рипаа пред моите очи..не ги сакав,но етеги се вратија...молчев кратко,но тоа молчење мене ми изгледаше на една цела вечност,моето молчење го прекина Анастасија.

-зошто молчиш,не ти е пријатно моето присуство

-не,не,молчам...ете само со молчење ја потполнувам сета моја празнина со твоето присуство

-нееее,не ти верувам...

Тогаш целиот разговор го завртив малку на игра

-сакаш ли да играме една игра..

Ме погледна зачудено..

-тука,овде,пред сите сакаш да играме игри

-биди трпелива

-ајде те слушам

-двајцата ќе посакаме по една реална желба која може да се исполни или веднаш,или за кратко време..

Ме погледна онака детски,со оној поглед кој веќе сум го видел,да сум го гледал тој нејзин поглед,со малку скриен страв..но тој страв беше добро камуфлиран со една невина насмевка..

-ајде посакај..допираќи ги повторно нејзините нежни дланки.

Малку ги стисна своите свиленасти усни,и погледна некаде во крајот на таванот,малку даваше и важност на миговите на размислување...

-посакувам,...ја крена главата и со малку дрскост во очите..посакувам,утрото да го дочекам навалена на твоето рамо..

А која е тој кој не би исполнил ваква желба ,посебно на жена како што беше Анастасија..

-желбата ќе ти биде исполнета..

-сега ти посакај...ме праша

-мојата желба е скромна..еден танц..но не било каков,танц каков што го добив онаа вечер на Калемегдан..

-понекогаш бараш премногу,но неможам да те одбијам,а зошто..незнам ни самата

Го викнав Фејзула,кажуваќи му тивко која песна да ја најде,рече дека за кратко ќе ја побара на интернет и ќе ја пушти..не помина многу време,звучите на песната се разлеаа низ просторот,без да ја поканам,стана,и

застана на средината од кафичот,чекаќи ме..ја гледав,да навистина ја гледав неколку мигови,и токму тие мигови силно ги притискав длабоко во душата,да останат како некои печати,кои ќе траат долго долго..ја прегнав,почнуваќи во ритамот на песната да играме..незнам која маѓија беше вградена во музиката,но знам дека сидовите на просторијата,подот и се што беше во тој простор започна да исчезнува,остана само светлината во која танцуваме,исто онака како таа дожлива ноќ на Калмегдан..ја навали главата Анасазија и само прошепоти..нешто заборави..не и реков,знам дека сакаш додека оди музиката да ти ја кажам песната на моето срце..нели..трепна заносно со очите кажуваќи ми дека само чека..ете,мислев дека сум ја заборавил таа никогаш ненапишана песна,а таа навистина била во моето срце..

Неверуваш во моите стихови

Кога со треперот мои ги кажувам

Дека те сакам,силно,толку силно

Што нема никогаш,моите соништа да ги затворам

Така ти ќе знаеш дека не сум те заборавил

А болката,не ја признам

Макар сите ветришта ме шибале сурово

Знам,ќе лутам како распарчена сенка

Во сите мои ноќи

И ќе бегам од заборавот

Макар и во најдалечната пустина

Каде љубовта моја за тебе

Ќе ја чувам во ладовината на палмите.

А ти

Ти и тогаш

Биди Феникс во моите мисли.

Музиката завршила,а ние сеуште прегрнати игравме,кога пријде Фејзула и ни кажа дека е време да затвара.

-колку треба Фејзула.... го прашав за сметката.

-нема потреба,Госпоѓата плати со нејзините солзи додека игравте..сега ви посакувам добра ноќ,а утре,повелете повторно да ви посакам добредојде..

Нејзиното срце беше поголемо и од нашите издолжени сенки кои се клатеа позади нас,исто како пијаните боеми некаде на крајот од градот.одевме молчеќи,одвреме навреме,ќе испуштивме некои кратки монолози.

-минуваа недели,и недели,кога гледав како се бориш со болката,секогаш кога ќе те видел целиот во грч,тогаш и моето срце се стегаше силно..во почетокот,да во почетокот малку ме нервираше тоа одење низ градот,мислев дека е бесцелно,но подоцна,да подоцна сватив,дека ти ,ете така го разфрлаше насекаде низ улиците собраниот јад..тогаш,започнав и јас да учам,кога ќе поминеше покрај некој бесчувствителен човек,тој те гледаше тебе како чудак ,но кога ќе поминеше покрај чувствителен,можеш јас да почувствувам како морниците итаат по неговото тело,малку загрижено те гледаа,но ти,и твојата болка одевте,секогаш бараше некое мало темно место каде ќе ја оставеше,ќе стоеше неколку мигови,и бргу заминуваше,кутрата таа болка,сеуште небеше навикната,бестелесно да опстојува,па плашливо ќе се појавеше малку на светлината,но токму таа светлина ја плашеше,и испаничено ќе се сокриеше во темнината,каде јачеше сега таа завиткана во хаосот од темни мисли....да, минуваа недели и недели..

И повторно одевме,минуваќи по Камениот мост,благо што студенило што лазеше по површината на водата на Вардат,ни кажа тивко..заминете подалеку,оти ова е предвесник на другиот бран..кој ќе биде посуров..

-Анастасија,знаеш..јас не ги гледам луѓето...Јас едноставно ја гледам нивната Душа,малку е комплицирано да ти објаснувам како го правам тоа,но кога ќе видам како нивната Душа ја носи темната антерија,тогаш гледам побрзу да се одалечам од таа личност..безвредни му се насмевките,и убавите зборови,нема никаква топлина во него,во тоа суштество..но кога ќе ја видам слободната Душа,тогаш и мојата е радосна,што ги чувствувам во тие мигови и најслабите треперења на воздухот..но..

-што е што се натажи одеднаш..

-но како поминува времето,така се помалку гледам слободни Души..

-не те разбирам

-Луѓето,да луѓето се заградија со некои правила,свои и туѓи,и тие правила кои сметаат дека вистинскиот пат кон успехот,одат,извитоперуваќи ги за своја корист,а се под маската на Љубовта,одат газеќи се пред нив,негледаќи при тие нивни сурови патишта на душата и прават еден невидлив кафез во кој ја затвараат..таа пати,а тие самите се убедуваат дека се среќни,среќни во некој свој сопствен привид..да Анастасија,успеваат да се качат,на некои свои висини,незнаеќи дека позади нив се некои само чекор,мигот на нивната слава е кратка,кога ќе започнат да паѓаат,тогаш,веќе никој не ги слуша нивните крици,бидејќи и другите се опседнати со искачувањето..

-но не си ти тој кој треба да ги спасуваш нивните души.

-тоа не го реков,дека имам намера да ги спасувам,а и да сакам,не би ми дозволиле,бидејќи кафезите се толку цврсти,што и вистински Ангели кренале раце од нив..

-сакаш да кажеш дека луѓето се толку грешни,и исполнети со гревови што и небото се откажало од нив..

-навистина...и покрај толку Болници,имаме болни на секој чекор,и покрај толку училишта имаме премногу неписмени,и покрај толку цркви,имаме премногу грешници..јас мислам дека грешката е во природата..не требало да не извади од пештери и да не натера да одиме на две нозе..тогаш барем се грижеле само за две работи,како да преживеат,и како да го продолжат својот род..и ништо друго,се друго било работа на природата..

-Јас мислам дека стигнавме...

Ја погледнав Новата и раскошна градба која беше пред нас..зградата блескаше целата осветлена..

Стоеше чекаќи на мојата одлука дали ќе влезам.

-ако не повеќе,заслужив барем едно кафе да испиаме заедно..но,сега малку загатливо се насмевна..јас ја исполнив твојата желба,време е ти да ја исполниш мојата..

-во ред..тргна пред мене,исполнувајќи го воздухот во влезот на зградата со својот парфем,кој и колку да не сакаше човек,сепак му ги бидеше сите скриени желби и копнежи.

Полека и внимателно ја отвори врата на станот,или поточно го отвори својот скриен свет,свет во кој како што кажа покасно ретко кој го открил..

-јас воопшто несакав да го менувам мојот свет...

-ти верувам...

-се секаваш ли кога првпат ми кажа....ми недостасуваше низ годините....

Се зацрвени во образите,беше слатка,со црвенилото убавината се дуплира

-по вторпат те засакувам...

-влеговме во кругот на маѓијата,и ни остана уште еден чекор...

-ти не ми веруваш,навистина не ми веруваш дека по вторпат се заљубив во тебе

-но јас не сум совршена...

-токму твоето несовершенство те прави посакувана...имаш храброст да кажиш дека си несовершена...

-ги сакам овие денови....но сепак мораме да го затвориме овој круг...

-се смееш така слатко,што и сега посакувам да трае твојата насмевка цели дваесет и четири часа..

-но ќе се изморам од постојано смеење...

-за тоа сум јас тука,опуштеси и не зборувај,остави твојата насмевка нека зборува,јас сум пресрекен кога те гледам таква...

-дали ме слушна што ти зборував...мораме да го затвориме овој круг...

-дали тоа нешто ќе измени...

-да,тебе...

-во овој миг не би сакал да се изменам,ако го направам тоа тогаш сум се изгубил...

-не во таа смисла...

-туку..

-мислам дека ќе го симнеш товарот од твојата душа

-добро....

-романтично е нели...повторно се смешкаш.....

-зарем би требало да сум целосно бесчувствителен на ова....

-убаво изгледаш,белите влакна сега имаат сјај на полноќна месечина....

-ех...само кратко прокоментирав

-гладен ли си.....

-да,гладен сум за твоите бакнежи,гладен сум за твојот врел здив.

Молчевме,нејзиното брзо дишење го менуваше ритамот од секунда во секунда,се чувствував како момче кое е во исчекување на својот прв вљубен бакнеж,со врвовите на прстите ги откривав нежните рамења,мирисот на негуваната кожа сега доби оштар мирис низ кој продираше женственоста,очите веќе и беа затворени,сега неможев да го видам нејзиното синило,но низ тие затворени очи можев да го видам нејзиното срце како ја тера крвта да оди со најголема брзина низ вените...страста обземаше незапирливо,шепотеше менуваќи ја положбата,несакав да биде моја робинка,несакаше да бидам нејзин слуга,сакавме да бидеме само една вселена во која има две блескави ѕвезди.....сега во рацете ја

имав,жената паганка,жената христијанка,жената од дваесетиот век,невина и порочна...тешко дишеше...тонево во таа порочност....се обидував да ги разберам моите чувства кон неа....

-ти недостига ли вревата на големиот град.....

-изгледаш како Афродита.....

Со опуштено тело и затворени очи се прилепи до мојот образ

-неможев да се воздржам....

-немора никогаш повеќе да се воздржуваш.....ти се допаѓа оваа игра....

Почнавме повторно да го губиме чувството за околината,боженствената сирена која мами се подаваше низ миговната телесна жед.

Миришаше на вистинска Боженствена чистота и сапун со арома на кокос,седнав нежно привлекувајќи ја нејзината глава на моето рамо,навистина,ја почувствува сета моја тишина и мирот кој веќе го носев во себе,ги затвори очите шепотејќи тивко...посакувам засекогаш да потонам во твоите длабоки сини води кои течат низ синилото на очите...усните започнаа да се лизгаат по челото,образите,вратот,едвај да бев свесен дека пловиме по рабовите на нашите изгубени светови..пловеше со својата мирнотија позлатена од утринското ново раѓање...сништата што спиеа скриени некаде во еоните на нашите тела,за далечните миловања под нејзините трепавици се разбудија..си реков сам на себеси конечно започна да се случува бесконечното буење на вечноста и во нејзиното срце...

-зарем ова не е солза...прошепоти

-не,тоа е само дел од екстратот на Љубовта...не чувствував ни срам,ни пак некое скриено каење за новата бразда што се создаваше на ликот,полека чувствував како пустошот во моето срце полека се собира..до вчера знаев дека е една непрегледна пустина која само пепелта ја растура,но сега,сега беше една мала сува ливада на која некое нови светови се раѓаа....

-сеуште мислиш на неа,нели....

-не,неможам да мислам на тие искршени парчиња од стакло кои ја расекоа мојата душа на илјада парчиња....мислам само на изгубеното време што чамеше во дамрите на моето срце.

-сеуште ме гледаш како странец во твојот свет...

-не,странец сум јас во сите светови....

-не си ти крив што газеше во едно туѓи далечини....

-незнам, дали навистина само бесцелно газев во туѓи празни далечини,или секогаш кога газев ми помагаше тишината и ноќта од каде што ја црпеш сета древна мудрост,и токму од таму ги добивав сите одговори.

-ја сакам ноќта,таа е магична,носи скриена убавина која треба да ја допреме,тогаш сетилата ни се посилен,можеме да го слушнеме и најмалиот трепер на саканиот,сакам,навистина сакам да те имам во себе,да те задржам,ако не секогаш,барем сега,оваа ноќ која несакам да заврши.

Низ нејзината густа коса,додека ме гледаше,се пробиваше слабата светлина на сијалицата,посакав да ја изгаснам таа светлина но таа беше побрза од мојата мисла,со раката која ја сопне,кажа,без да ги отвори своите устни..остави,нека поминува светлината,низ таа светлина поминуваат моите години,моите сонети,и моите посакувани мигови кои сега се стварност.

Интересно,додека ја гледав во самата зеница на окото,поминував со раката насекаде по нејзиното тело,тогаш повторно го добив она чувство дека жената е исто како Килибарот,се додека не поминеш со раката по телото,никогаш нема да ги почувствуваш нејзините мириси,така и килибарот,се додека не поминеш неколкупату со прстите по него,нема да почувствуваш како го расфрла својот собран мирис од вековите.

-Анастасија...

-Молам..ми одговори со својата прикриена занесеност

-зошто молчиш

-незнам како ќе ме разбереш...

Кажи..додека разговаравме,застанав пред прозорот,гледајќи ја гледтката над половина град..за неколку часови зората ќе заглопира,а ние сеуште сме будни..

Анастасија седна на фотељата кажувајќи.

-поретко мислиме на тоа што го имаме, губејќи време на копнежи по нешто што никогаш неможеме да го добиеме.

-копнеж.. колку е убаво да се копнее..

-зошто.

- Само недостижните далечини исполнети со некој мој копнеж останаа да ме водат во ова сивило, честопати, кога некое копице на очајот ќе ме натисне во некој агол од собата, ја вадам сликата на нашата најубава прегратка од внатрешниот џеб, и се бранам небаре е амајлија света.

Заминав на кратко во место каде никој не ме познава, каде бев целосен странец, заминав надевајќи се дека така ќе се сокријам од спомените, дека ете таму во тој и за мене непознат град ќе најдам макар миг мир, мир со кој ќе ги смирам сите виори во душата... но и таму, таму во некоја ладна соба зборував сам со себе хранејќи ја така самоизмамата.

Се вратив повторно во градот, каде сега гледам дека булеварите се празни, со некоја слаби светулки кои живуркаат, се вратив со времето да водам војна, несакајќи повторно да ја раскажувам на сите нашата приказна... се вратив да се простам од сите спомени, можеби за последен пат, безнадежно сонувајќи за далечините каде сега знам е моето непостоење.

-Јас мислам дека токму денес ќе ја завршаме приказната која ја започнавме да ја раскажуваше и пишуваме многу одамна, ти што мислиш..

-незнам, сега навистина не би можел да ти го кажам вистинскиот одговор.

-зошто, зошто се плашиш да го кажиш зборот, кој го мислиш, или полесно ти е да го напишиш, во право ли сум

-чудно... продолжив да гледам во градот кој се распостилаше пред мене, го познава овој град, додека одев по неговите улици, но вака, од оваа висина, од оваа перспектива, беше некако поубав.. мојот живот е само живот на еден осамен писател, поет кој скита, човек на кого судбината не му дава ни миг одмор, ни пак еден вистински пријател, а толку напишав за вистинските погледи што се потребни, за вистинските трепери на срцето, да

напишав..за се што чувствував..можеби за десет дена ќе напишам за тоа што го мислам сега.

Се завртив гледаќи ја, и таа го мислеше истото што го мислев и јас, но се плашевме да го кажеме тој збор, седеше навистина лежерно на фотељата, но позади таа нејзина лежерност беше сокриена сета болка што се збарала и кај неа низ годините, но таа беше во предност, болката ја прекриваше и квалитетната шминка.

Низ молкот се наслушнуваше немирот во нејзиното срце, доби лик на ранет свер кој за живот се бори, а смртта од беспопштедна преградка не го испушта, и безволно го предава своето тело на бесконечноста, но земната љубов не ја ослободува.

-Анастасија

Ја крена главата гледаќи ме повторно со пробудена надеж во очите.

-Те сакам, но веќе изгледа е доцна сега за ова што ти го кажувам, мојот глас не допира до твоите предели каде болката те пара. И наместо песна, и наместо љубовен шепот, како нож те пара, и боли, и мами, во немир....во неврат....во болка времето што бевме разделени.

-продолжи да зборува..и кога твоите зборови се тешки, сепак сакам да ги слушам, и кога ме болат, сакам да ги слушам.

-твојот жиг на Вечната Љубов неизбришан стои на мојот образ, низ годините тоа за мене беше пораз, што така заминав, се давае потоа во солзи, ги пришев, а тие доаѓаа и кога болката од тој миг небеше до мене, многупати, кога ќе застанев на карпите, викав силно, толку силно спроти ветерот, со надеж дека моите зборови некогаш ќе го донесе кај тебе..те Сакам.

Не плачеше. но сепак трепереше, ја заврти темата на разговор на сосед друга

-сеуште веруваш во Пророштва нели.

-да верувам,но и сега знам,тоа што треба да се случи,се случува,сакале ние или не.

-се секаваш на пророштвото од старата гатачка која гаташе на твојата дланка

-Можеби сум заборавил..

Нејзините зборови ги паметам,но и ги слушам,сеуште ми одзвонуваат во моите уши... ајде сетисе...ја држеше еве вака,земајќи ја мојата дланка... кога на Деветиот Син ќе се роди Тринесетиот Син... ќе започне да се живее вистински лозата на пророци и исцелители, нескршената линија на луѓе со огромни моќи, секој со свој правец, избирајќи го доброто или злото за свој водач... ти рече се секаваш дека ти си следниот кој треба да ја продолжиш таа лоза..

-премногу Болки има во тој свет..те молам

-отвори ја повторно старата книга,која ја сокри од Човеките очи,и повикај ги слугите на светлината да ти помогнат,повторно злото се прикрадува до тебе..зло,кое е сега многу моќно,бидејќи ги знае сите твои скриени стравови.

-зошто да ги повикам кога веќе не верувам вистински во нивната верност,вербата ме напушти,Човечноста не ме интересира повеќе,бидејќи е само еден добар театар кој го играат сите,пријателството е само една добра коцка,која се врти постојано,секој кој се родил тука на земјава е само крадец на денови,кои се полни со празни надежи.за кого да ги повикам,ајде кажими.

-кога тргнав повторно да те најдам,некако нејасно се задржав на крстопатот каде ми се вкрстија повеќе можности,и токму на тој крстопат се изгубив,тоа проколната вртелешка на илузијата,каде безислезноста е најприсутна,а толку сакав да го проинајдам патот,каде ќе те стретнам повторно тебе.

Повторно стоеше пред мене со својата грациозна убавина,и со сета ѕвездена блескавост,стоеше и таа и јас на безвремен спој на вечните заминувања и пристигнувања,гледаќи се само со зениците од очите,оние исти зеници кои ги правеа најубавите рандеву на разделби и средби, од кои течеа солзи радосници и оние зеници кои во одредени мигови беа.... бедни и тажни....

Кога повторно од тие зеници потече тој млаз на светлина која воскреснуваше,започнаа во мене да исчезнуваат сите темни светови во кој талкав,на моите усни не го чувствував гниежот на мртвите денови,повторно во мене започнаа да се раѓаат оне чисти мисли,кои некогаш ги отфрлив така сурово,започна вистински од мене да се цеди сета моја тага,брзо,низ течение кое небеше познато за мене,којзнае можеби сега бездните смрдливи вистински посакаат да ја имаат засекога тагата кај нив..стоев пред тие зеници со добиено чувство на грешник кој не се плаши и од судот страшен,бидејќи е спремен за казната која му ја одредиле.

Но сепак кажав нешто што беше длабоко во мене толку долго.

-откако те запознав,започнав да сонувам со отворени очи,ете отидов предалеку со моите соништа,и кога дојде утрото,да она утро кога сонував големи соништа,тоа утро ми ги отвори очите,ширујм,толку ширум што мислев дека ќе ми прснат од целата таа болна реалност,која небеше како ноќта,зборувааше нешто што несакав да го слушнам..Кој Сум,а која беше ти Анастасија..Јас еден обичен службеник,кој штотуку започнал да се бори со животот,а ти,Ти Богата девојка,која работите ги завршуваше и со едно пукање на прстите,навистина можеби тоа што Јас го нарекував Љубов,за тебе беше игра..некоја сосема друга игра,игра во која Љубовта е за тебе само забава,а кај вистинските вљубени и пиењето на отровот е задоволство бидејќи љубовта тоа го барало...да Анастасија,моите соништа завршуваа со секое ново утро,а твоите никогаш не престануваа бидејќи и самото твое живеење беше сон...

-хм..интересно

-да интересно,но сакаш ли навистина да ја дознаеш мојата вистина

-да,би сакал,многу повеќе отколку што претпоставуваш,Анастасија

Се срина солзата од окото на Анастасија во парчиња,ситни парчиња кој во тој миг ми заличлија на еден сите пролетен дожд,а се беше една солза во парчиња,во кратките интервали на тие парчиња се раѓање најубавото виножито во кое доминираше црвената боја,виножитото кое на некој начин ја симболизираше невиноста на Човековата душа.

Пред да прозбори длабоко воздивна.

-Сон,колку убав збор,посебно кога ти го кажуваш со твоите усни,тогаш,знам дека тој збор течи од небесните широчини,Сон..да сите мислеа дека јас живеам во најубавиот сон,но никој навистина вистински не сакаше да ја види мојата емотивна апокалипса која ме разоруваше внатре во душата,нашите светови беа слични,и токму сличноста која се јави,беше тоа што не доближи,твоео срце беше едно големо срце на романтичар кој ретко го создава природата,и во тоа срце беше онаа чиста Боженствена светлина која ме привлече,немаше ни грам темнина таму,не беше маскиран со измамата,слатко срамежлив без никакви окови околу себе,со вечен копнеж кон Бесконечното..а јас,бев ,елегантна,убава,и богата,и се беше за мене можно,но секогаш кога ќе посакав да бидеш мој,тогаш,можеби беше Ангел шепотеше позади мене секогаш..дека таа моја желба е најсуровиот нож кој ќе го забодам во твојата Слобода..да ми шепотеше,само кога ќе ја прифатиш неговата слобода,само тогаш ќе можив вистински да пловиш во неговите непрегледни светови..и тогаш Ангелот со раката ќе поминеше пред мене кажуваќи ми ја твојата иднина..иднината беше облечена во бела облека,и покриена со Ангелска прашина.....сега заплака,поворно,пробав да и ги избришам солзите но таа ми даде знак,кажуваќи,оставиги нека течат...а сега,сега гледам позади тебе само минато,црно и тешко,препокриено со вознемирувачка рѓа.бесчувствителните слоеви гледав како се пластат околу тебе..што е што се случи..и со тебе и со мене..мене ми беше потребно време,вистинско време додека сватам дека се вртам во еден магичен круг на збунетост и

страв кој ме туркаа во бездни..но излегов,сушеќи ги сите солзи капнати,и токму кога излегов,започнав вистински да ја разбирам твојата желба за слобода..но и да ја чувствувам твојата болка..бевме повторно далеку,но болката патуваше..

Ја заврти главата,вперуваќи го погледот некаде надвор,во некоја позната нејзина гледка .

-те молам донесими само чаша вода...проговори.

Станав и брзо отидов во кујната,откако се вратив и ја подадов чашата гледаќи ја како ја пиа во еден здив,незнам дали со водата го гаснешеоганот кој пламтеше во неа,или само онаа човечка жед.

Анастaziја полека ја исправи главата и со прашањето сакаше повторно да избега од просторот каде болката се јавуваше подмолно,ме погледна некако чудно прашуваќиме

-колку има вистина во твоите песни,а колку е само вештина и игра на зборови.

Бев вистински затечен од ова прашање.но сепак морав да и одговорам,прво со прашање а потоа и со вистински одговор.

-кога вчера,моите усни ги ставив на твоите,ако ти не почувствува и само мал трепер,тогаш мојот бакнеж и не бил искрен и вистински.

Ги развлече усните во блага насмевка

-така е и со песните,и со се друго,ако тој или таа кој ги чита моите песни,сопствените мигови не ги спои со моите напишани,тие и никогаш нема да бидат разбрани,се надевам дека ти одговорив правилно..

Малку ја заврти главата,разбра,но сепак имаше малку сонез во мојот одговор

-еве сега набрзина ќе ти раскажам нешто,што би сакал да го напишам,па ти потоа кажими дека има премногу игра на зборови,а премалку стварност.

-во ред,но мислата задржија неколку мигови,додека кафето не го донесам,потоа,почни,уживам да слушам кратки приказни,некако нивната автетичност е поуверлива кога се слуша од креаторот,отколку кога се чита,а се губи на убавина кога се слуша од некој само кој ти прераскажува.

За кратко време низ собата се разлеа волшебниот мирис на кафето,кое итекако ме мотивираше зборовите да ги направам поверостојни.

-слушам..само кратко прокоментира.

-секогаш околу мене се движеше Енергијата на Животот,некогаш беше ладна,некогаш беше топла,некогаш толку воздхитувачка,што во тие мигови се чувствував вистински паднат Ангелжалев за одземеното право на летање,го имав тоа необјаснето чувство дека единствено што ми недостасуваат во тие мигови,беа моите Ангелски Криља,...и како секогаш,и кај секого,во таа енергија патуваат мислите,или со други зборови имформациите кои ги прима секогаш душата,ги имаше секакви,некои беа убави вести,некои разочарувачки,понекогаш мислите,токму оние кои те тераат малку повеќе да размислиш и за себеси и за другите поретко наминуваа,,па и мислита,колку еден човечки живот навистина вреди,и кога ќе започнев да размислував,секогаш на кантар ги ставав останатите споредни но сепак во одредени мименти важни работи,секојдневните грижи,желбите,копнежите,успесите,поразите,и се тоа беше збрано во тоа прашање,колку вреди,а потоа додека размиуслувам,некој или некоја ќе ме извести за нечија смрт,за нечие заминување,нормално како Човечко Битие,ќе затреперам,за некои ќе заплачам,а потоа ќе се сетам,и јас еден ден кога ќе заминам засекогаш,можеби некој или некоја ќе затрепери,или заплаче,а јас нема веќе да бидам таму,за тоа да го почувствував,но повторно како блага утеха,ќе дојдеше некоја мислам,дека моето заминување е со цел,или повторно враќање таму каде што и природно припаѓам,во Бескрајот, знаеќи го сето ова повторно се запрашував,зарем тука додека сум жив,треба преголемо значење да им придавам на мали и ситни и небитни работи,бесцелно е сето тоа губење на времето,вредно е само она што ќе го оставиме позади себеси,ништо друго.во тоа мало но

вредно зрно кое останува по нас како име,е се втиснато,колку повеќе има информации во себе тоа име,толку е потешко да ни времето неможе да го избриши.

З амолчив,гледаќи ја Анастасија,но таа само молчеше и ме гледаше.

-нешто слично и јас сум размислувала,но секогаш кога до мене ќе доползеше дилема,и кога незнаев за одредени работи на која страна да тргнам,секогаш кога мислите ќе ми збркаа ,погледнував во Срцето,во сопственото,за туѓите ионака несакав да размислувам бидејќи тие се заклучени од нивниот сопствен страв,и да ги прашав,знаев некако дека непотполни одговори ќе добиев.секогаш кога ќе помислев дека одговорите кои ги барав од животот,а мислев дека се тешки ,и за кои мислев дека се закопани некаде длабоко во моето Битисување,затворени со тајанствени сидови погледнував во моето сопствено срце,и во тоа срце,во тие комори беа одговорите на сите прашања,за радост,за тага,за болка,за сите пролеани солзи.за се што ние го нарекуваме Живот.кога гледаме со срцето ние навистина ги гледаме сите недостижни далечини,па и оние кои се со вековната пајажина прекриени,со помош на моето срце јас допрев до изворот на мислите,и до непрегледните пространства на сонот...простими,се занесов и сега започнав јас да зборувам во твојот стил,и со твои зборови..прости се занесов...

Морав да ја прегнам,навистина имав голема потреба д аја прегрнам

-не Анастасија,не се занеси,ти само продолжи да зборуваш за работите,онаму каде што јас застанав,онаму каде што јас молчев,ти зборуваше.

-дали навистина срцето и разумот се два различни центри.

-мислам дека е така,срцето го управуваат чувствата,додека разумот е само една добра кочница во човечот,која реагира само на два начина,кога правиш нешто кое е добро,тогаш разумот молчи,кога е зло во прашање,тогаш разумот се биду,разумот е онаа најака морална кочница во човекот ништо повеќе.не попусто рекле,дека со Човекот владе разумот,но чувствата се тие кој го водат насекаде.

Б лагиот немир кој во неа се јави како да и кажуваше дека сме блиску до неминовноста.

-Анастазија,се стретнавме,еднаш,сега повторно тоа е два пати,и првиот пат започнавме нешто кое и самата знаеш дека треба да го завршиме,Јас верувам дека успеавме,и покрај сите болки кои ги претрпевме додека празнината беше помеѓу нас,сега кога и ти конечно ја прифати мојата Слобода,а јас уште од првиот миг ја почитував и сакав таа твоја слобода на душата,мислам дека конечно се споивме во времето,времето во нас,или подобро кажано двете половинки кои ја носеа Боженственоста во себе,сега ги споивме,знаеќи дека смрта ќе биде таа која ќе го потврди сето ова.

-знам,бидејќи токму вчера и денес ти ги извади последните алки од ланецот со кој беше окована мојата дуаша.неминовноста ќе дојде,кога тогаш,но до тогаш јас ќе живеам токму онака како што треба,ќекаѓиго оној миг кога повторно во тие бескрајни пространства ќе се стретнеме.

-Знаеш дека те сакам,и дека ќе те сакам се до последниот мој миг...Збогум

Чувството на олеснување се појави кај нас двајцата,сега,ја погледнав повторно Анастазија,беше многу многу поубава отколку вчера,на ликот немаше ние трага од болката,сега го гледав истиот оној сјај во нејзините очи.сјај,кој знам дека ќе остане уште долго.

З а разделба,без да каже збогум ми го подари најубавиот искрен бакнеж,за кој пак Јас знам дека вкусот на тој бакнеш ќе го чувствувам уште долго долго.

Рецензија

Една од најмногу употребуваните мисли досега на многу места мораме да признаеме се Запознај се самиот себеси и Победисе самиот себеси.

Кое е навистина вистинското значење на овие мисли.

Тие две така значајни што во суштина го откриваат сето наше Битисување, ја откриваат вечната потрага на нашата свест додека се пронаоѓаме самите себеси, доколку Човек јасно не разбере и не го пронајде одговорот на овие две основни прашања, тогаш, животот негов бил само бесцелно талкање по животните патеки.

Суштината на овие две работи се токму главната цел на Чернодримски да ја напише оваа новела, низ еден прекрасен дијалог. низ дијалогот ги гледаме спротивностите во нас самите и се она што е околу нас, самата суштина на движењето низ животот и развојот на самиот себеси. во цела таа апсолутност, самиот кажува доколку не се движиме, ние и неможеме да се запознаеме.

Додека Човекот не стане свесен за самиот себеси дека навистина постои, никогаш нема да свати дека се околу него постои како еден вистински свет, и се она што го сочинува тој свет. ќе нема тогаш и вистинска борба, прво во себеси, потоа и со другите.

Значи, во тој свет на постоењето постои еден процес на зреење или созревање каде во себе започнува да ги разликува спротивностите и сопствените и туѓите во вид на мисли и чувства, каде мислите се на свесното ниво, додека чувствата спаѓаат во несвесното, токму во тој процес Човек учи дека колку што сме добри, толку сме и деструктивни, колку према себеси, толку и према другите.

Како ги впира во себе впечатоците или каков однос има према нив зависи од неговата внатрешна душевна состојба, во зависност кој нагон или чувство ќе го избери за секој иден чекор, такви се настаните кои се случуваат креирани од самиот тој, дали откако ќе заврши креацијата, ќе има последици или пофалби, зависи од претходно несвесно доживеаната креација кој тој самиот ја создал во себеси.

Во сета оваа потрага нетребва да се занемари и духовната надградба, или неделене или отфрлање на Боженственото во себеси, доколку се занемари сето ова, тогаш му останува да биде роб на сопствените страсти и нагони. или со други зборови кажано не многу различен од некои видови на животни кои само преживуваат.

Нетреба да забораваме при самосебе пронаоѓање да ги запоставиме мудростите на другите, користењето на мудроста која е збрана кај нашите претходници кој биле тука на земјата е добра основа да не се греши на тој пата на себеспронаоѓање.

Секогаш како награда токму Љубовта која е една од најсилените енергии кои не води на тој пат, ни ја дава наградата, а тоа е Возвишеноста, тие кои навистина не се пронашле самите себеси, остануваат со стравот од следниот чекор да се борат во сопственото секојдневие.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени

Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ереггор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Новелата

Веб Студио Вавилон

Новела

Никодин Чернодримски-Ноќта кога започна се

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Ноќта кога започна се 2016 година 32 страни

ISBN-10 608-4778-76-3

ISBN-13 978-608-4778-76-9

EAN 9786084778769

